



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Venerabilis Yolandae Priorissae Ad Mariae Vallem in Ducatu Luciliburgensi

Wiltheim, Alexandre

Antuerpiae, 1674

Genealogia Historica. Veterum Comitum Viennensium in Arduennâ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11873

GENEALOGIA HISTORICA.

Veterum Comitum Viennensium in
Arduennâ.

CAPUT I.

*Godefridus, Gerardus, Fridericus, Sigifri-
dus, Godefridus & Fridericus.*

GODEFRIDUS.



Uit Decanus Cœnobij Stabulensis.
De eo Chronicon Magnum Belgicum
ex Chronicis Episcoporum Leodien-
sium: *Anno Domini 986. Godefridus, Co-
mitis Vienna filius & Ecclesiæ Stabulensis Decanus, addu-
xit feretrum S. Remacli Leodium, occasione cuius duæ
Ecclesiæ Parochiales S. Remacli Leodij fuerunt consecratæ.
Fusius ista Fisenius.*

GERARDUS.

Subscribit tabulis donationis fundi Geichlin-
gani, factæ Esternacensi Cœnobio, anno 1096.
Titulo Comitum de Viennâ.

N 6

FRI-

FRIDERICUS.

Forum S. Petri, Vicus Limburgum inter & Traiectum Mosæ, memorabilis est Conventu Ludovicorum, Ludovici Pij Imperatoris nepotum, ibi anno 878 habito. In actis D. Huberti Fura appellatur; vulgò *Foron*. Huius loci Parœciam Conradus Comes Luciliburgensis, condens Cœnobium Munsteriense, novellæ domui dedit. Patris deindè donum Guilielmus filius probandum curavit ab Alberone Episcopo Leodiensi, in Conventu Principum ad Forum S. Petri convocato, anno 1124. Tabulas probatorias inter alios signavit *Comes Fridericus de Vienna*.

Albero Trevirorum Archi-Episcopus à Conrado III. Cæsare cœnobium D. Maximini impetraverat. Henricus Comes Luciliburgensis & Namurensis, cognomento Cæcus, erat avito iure eius cœnobij Advocatus seu protector. Is conflato exercitu, ferente etiam opem Balduino Hannone, suæ tutelæ cœnobium vindicare constituit. Iuvat ista narrantem audire Baldricum eorum temporum scriptorem. *Comes, in Principio huius discordia, ex improvise, ansequam Domino suo fidelitatem condixisset, cum mille quingentis militibus Trevirensi appropinquavit Civitati. Et Trevirini non erant præmuniti, nec vallo nec muro adhuc cincti, & longâ pace bello desueti; & ipse Archi-Episcopus aberat, in curiâ Regis existens. Potuissetq; civitatem tum mul-*

zum gravasse, si Deus hoc malum non avertisset. Sed Comes Fridericus de Viennâ tum fortè fortuito erat in Civitate, & occurrens Comiti Namurensi, multis suasionibus eum redire fecit, monstrans magnam fore ipsi & perpetuam infamiam, si quid tale contra Dominum suum committeret, antequam Domino suo renunciasset: præsertim contra Maiestatem Regiam id fore, si Archi-Episcopo, ex mandato Regis in curiâ commemoranti, malum aliquod inferret. Hucusque Baldricus. Browero placuit, facta hæc esse anno 1139.

Cùm deindè Albero Richardo Sprinckirsbachensi Abbati Kemetam Parœciam Treviris in Synodo donaret, tabulas ibi donationis inter alios anno 1142 signavit idem Fridericus Viennæ Comes. Sed in posterum Fridericus Alberonem ex amico infestum habuit, anno, ut visum Browero, 1147. Rem narrat Baldricus. Arram quoque castrum Fridericus de Viennâ, cum custos unius turris ab Archi-Episcopo esset constitutus, totam sibi usurpaverat, & rapinas multas in flumine Moselle exercebat. Quod Archi-Episcopus iterùm recuperans, Comitem Fridericum indè eiecit.

S I G I F R I D U S.

An Friderici filius, an frater, incompertum. De eo ita in priscis Trevirorum Annalibus. Idem Comes Henricus Luciliburgensis & Namurensis, & Viennæ Comes Sifridus in hoc conspiraverunt, quod uterque Castellum unum in Episcopatu Trevirorum edificaret.

206 *Genealogia Historica Veterum Comitum*
cares, unde ille pro *Manderscheide*, iste pro *Arra* Episcopatum fatigeret. Hanc interim *conspirationem Hillinus Trevirorum* *Archi-Episcopus*, *Alberonis* successor, vir prudens & providus tali modo disposuit, quod *Comes Namurensis Macheram* se vivente teneret, & post ad *Episcopatum* rediret. *Browerus* hæc anno 1153 attribuit.

G O D E F R I D U S.

Neque de *Godefrido*, cuius filius fraterve fuerit, quidquam iuvenio. *Henricus VI. Imperator*, *Ioanne* *Archi-Episcopo Trevirorum* agente, *Godefridum Esternacensem* *Abbatem* gradu moverat. Sed eum deinde *tabulis Augustalibus* restituit, *testibus Principibus viris*, inter quos *Godefridus Viennensis*. *Browerus* factum ait anno 1192. ex *tabulis* ut arbitror.

F R I D E R I C U S.

Multa deinde & constans mentio est in veteribus monumentis *Friderici Comitis de Viennâ*, sed tacito patris eius nomine. Sub annum 1193, ut censet *Browerus*, *Ioannem Trevirorum* *Archi-Episcopum* captivum abduxit. Id ita scriptum in *vetustis Trevirorum libris*. *Captus Ioannes* *Archi-Episcopus à Comite Viennensi*, *custodiæ* *mancipatus* est. Unde *permotus Henricus Palatinus Comes Rheni*, dixit, se *exponere velle se & sua ad liberationem Domini sui*. Ipso ergo & alijs potentibus ad bellum se parantibus,
Comes

Comes Episcopum dimisit transactione interveniente. Ita exemplar V. A. Eustachij Wilthemij quondam Præsidis Luciliburgensis, nomine proprio, Comitis Viennensis, prætermisso. Sed exemplaria alia Friderici nomen repræsentent oportet, tum quòd Christophorus Browerus, eo nomine hâc in narratione usus est, tum verò maxime, quod in adversarijs antè annos centum scriptis, hic locus ex Trevirorum libris cum Friderici de Viennâ nomine refertur.

Anno sequenti 1194 Fridericus interfuit bello Namurensi. Cùm enim Balduinus Hannoniæ Comes Henricum, cognomento Cæcum, Comitem Namurensem & Luciliburgensem, Namuro depulisset, Henricus Brabantia Dux pulso tulit opem. Iunxerant eius exercitui copias suas Henricus Dux Limburgensis, Theodoricus Comes Hollandiæ, Gerardus Comes Iuliæ, Albertus Comes Daaburgensis; iunxit & suas Fridericus Comes Viennensis. Pugnatum mense Septembri, Victore Balduino.

Adfuit deindè Fridericus scribendo inter Viros Principes atque magnates, cum Henricus Palatinus Comes Advocati ius, quod ei erat in Civitatem Trevirorum, Ioanni Archi-Episcopo vendidit. Conditæ tabulæ anno 1198.

Anno 1200. *Elisa Dei gratia Comitissa Salmensis, dat Ecclesiæ in Niderprum ius Patronatus Ecclesiæ Sigendorff in allodio suo sitæ, testibus Gerardo Prumiensi Abbate, Wilhelmo Decano maioris Ecclesiæ Trev. Friderico Comite*

Comite Viennensi (cuius sigillum etiam appensum est) & Mathilda Comitissa Viennensi & alijs. Hæc ego olim meâ manu in inferiore Prumiâ ex tabulis autographis.

Anno 1205. ut rationes subducit Browerus, Friderico diffidium fuit cum Ioanne Trevirorum Archi-Episcopo. Liber Gestorum Trevirensium rem ita narrat: *Comes Viandensis castrum edificare cepit, non longè à Civitate Trevirorum. Quintenberg à Quintâ rivo proximo ita dictum, iuxta fontem Milonis, haud procul vico Erangio. Ioannes igitur collecto exercitu castrum obsedit. Aliud ipse in proximo fonte edificavit, & sic obsidionem solvit. Infrâ paucos dies per eius industriam vino optimo ibidem tabernariè exposito, castellani, servi Comitis, facti sunt remulenti: eisque sic soporatis, castellani Episcopi castrum Comitis invaserunt, & combusserunt; quo facto Episcopus delevit & suum. In Chronico Cononis à Falkenstein Archi-Episcopi Trevirensis, idem ijsdem propè verbis memoratur, sed neque nominato Friderico. Ei tamen hæc attribuit Browerus, nec dissentiente me. In ijsdem gestis de Friderico ita scriptum, sed absque temporis nota. Idem Ioannes Trevirorum Archi-Episcopus conquirit à Friderico Comite de Viennâ ambo castra sua in Dudelendorff, & castrum suum in Garland, quæ & ipse, Ecclesiæ Trevirensi contulit, & ab Archi-Episcopo in beneficio recepit. Obijt Ioannes anno 1212. Ad Fridericum quoque retulerim, quod ex vetustis Trinitariorum Viennensium monumentis hæustum tradidère Bertelius & Browerus, cuius*

cuius posterioris verba ponam. *Henrici Comitis Viennensis* (de quo mox) pater , in sacra *Palestinae* loca profectus , cum istic à Barbaris captus diu arumnoseque in arctâ custodiâ latuisset , denique stipe & benignitate Redemptorum , quos per fidum hominem sollicitarat , servitutum excussit , nexuque Barbarico solutus , cum assertoribus redijt ad suos salvus. Lytrum indè *Ordinis Magistro* solvit , & humana aliquot post annos exiit. Hæc cum Bertelio Browerus *Friderico* haud cunctanter attribuent , patrem eum appellantes *Henrici* , qui postea *Trinitariorum* *Domum* *Viennæ* constituit. Ego nullo quidem veterum testimonio *Henrico* patrem fuisse *Fridericum* comperio , rerum tamen temporumque concordia id facile persuadet.

Friderici sororem statuo *Mathildam* , quæ cum eo tabulas inferioris *Prumiæ* anno 1200. signavit , de quibus supra. Neque pugnat , quod *Comitissa Viennensis* inscribitur , quasi ius ei aliquod in *Viennam* , ac proindè *Friderici* potius uxor , quam soror , videri possit. Nam & puellis innuptis vivis parentibus secula illa nomen *Comitissarum* interdum dederunt. Ita *Hermannus* , scriptor rerum *Yolandæ* , filiam *Comitis Salmensis* (qui erat *Henricus* tuncque vivebat) sponsam *Friderici* fratris eius , *Comitissam Salmensem* nuncupavit , cum eam introducit invitantem *Yolandam* ad choreas :

Dy bynd dy suster danzen hyz
Don Salmen dy grebinnen.

O

Hæc

Hæc porrò Mathilda nupta primum Lothario Hochstadenſi Comiti, peperit Lotharium Comitem Hochstadanum, Conradum Coloniae Agrippinae Archi-Epiſcopum, Fridericum Præpoſitum S. MARIE ad Gradus Coloniae, aliamque prolem. Lothario dein poſt annum 1227. defuncto, iuncta eſt Henrico, ex præpoſito Traiectenſi Comiti de Duras, filio Gerardi Comitis Loſſenſis, ex eâque ſuſcepit Hymanam, Abbatiffam Salſinienſem. Hinc in tabulis Salſinienſibus, quas Hermannus Crombachius à me miſſas in Vindicijs Urſulanis evulgavit, dicta eſt Hymana Conradi Archi-Epiſcopi *Soror Uterina*. Hinc quoque Hymana eadem, Henricum, Yolandae Patrem, conſanguinitatis vocabulo (*Sippe*) apud Hermannum appellat, quippe eius conſobrina. Hinc denique ibidem Yolanda Conradum, *Oeme*, id eſt, avunculum, Hymanam vero, *Mume* / hoc eſt, amitam ſæpè nuncupat; more nimirum eius ævi, quo id licebat patruelium & conſobrinoꝝ liberis, prout doctè demonſtratum à V. C. Iacobo Chifletio, Lumine Salico VII. & XI. ad Vindicias Hiſpanicas.

Præter Hymanam Conradi Archi-Epiſcopi ſororem, alias tres memorat Hermannus; quæ Yolanda, ſicut Hymana, impugnaverint, quarum trium in eo opere prima fuit Ordinis Ciſterciensis Aleida, Antiftita ad D. Walburgis. Hæc cum eâdem Hymanâ ex oraculo S. Iulianæ quingenta D. Urſulae ſodalium cadavera Coloniae

niæ invenit, perque varia Belgij cœnobia distribuit, ut Fizenius in libro de origine diei festæ Corporis Christi ex antiquis, & Crombachius in Vindicijs Ursulanis. Altera in impugnandâ Yolandâ fuit Hengenbachia, *Begina*. Post has duas, tertia successit in eo certamine Abbatissa ad D. Thomæ in Trevisis. Has omnes Conradi sorores vocat Hermannus patrio vocabulo Yolande **Mumen**/hoc est severè loquendo, amitas vel materteras; utrumque enim vox ea significat. Sed Hermannum voce **Mumen** usum laxè, prout valet cognatas, iam monuimus. Erant autem tres istę Conradi sorores; cognatę Yolande, quod natę essent ex Mathildâ Viennensi; sicut & Hymana, quę Henrico Durassio progenita, erat Conradi, ex Mathildâ & Lothario Hochstadani orti, uterina. Trium autem reliquarum uter fuerit Pater, an Lotharius Hochstadanus, an Henricus Durassius, non comperi.

FRIDERICI LIBERI.

HENRICUS, de quo postea.

N. N. filij capti cum Henrico fratre à Walramo Limburgio, Comite Luciliburgensi, in bello, quod ei fuit cum Philippo Comite Namurense, anno 1220. ut mox pluribus.

O 2

CA-

CAPUT II.

*Henricus Comes Viennensis & Namurensis,
eius Vxor Margarita Curtiniacensis,
& horum liberi.*

CAptus est Henricus in bello Namurensi anno 1220. ut supra dici coeptum. De eo bello ita eodem anno Albericus. Comes Namurensis Philippus, Comitis Petri Antistodorensis filius, contra Valerannum (Limburgicum Comitem Luciliburgensem) varios habuit conflictus. Sed tandem per Episcopum Leodiensem (Hugonem Petrapontium) & Archiepiscopum Coloniensem (D. Engelbertum) bonis viris mediantibus firma pax interponitur. Hoc bello Henricum Viennæ Comitem cum fratribus partes Philippi secutum, inferius dicenda non obscure demonstrant; cur autem secutus sit, an quod iam tum esset Philippi sororius, ductâ eius sorore Margaritâ, divinandum relinquo; etsi non est improbable. Id certum, captum eum per id bellum à Walramo, eiusque fratres. Cùm enim eodem anno 1220. mense Augusto, inter Walramum & D. Engelbertum Archiepiscopum Coloniensem, (cui cum Walramo de Montium ditione erat controversia) pax agente Henrico Brabantiae Duce conciliaretur, inter pacis capita, unum illud fuit, ut Walramus Henricum Viennæ Comitem eiusque fratres, quos captivos habebat,

bebat, liberos sine ullâ conditione adiectâ dimitteret. Quod si in posterum Viennensis clientelæ causâ Walramo esset cum Henrico controversia, ut ne eâ re pacis huius quidquam violaretur. Hæc ex tabulis pacificatorij Gelenius, in actis D. Engelberti, & Butkenius in trophæis Brabanticis. Cæterùm hinc intelligitur, iam hoc tempore clientes fuisse Luciliburgensium Comitum Viennenses, deque eâ re agitâtâ cum Walramo Comite Luciliburgensi diffidia, quæ sæpè deinceps memorabuntur.

Fuerunt ad hæc in clientela Prumiensis cœnobij Comites Viennenses, quâ de re est locus egregius in veteri codice Prumiensi. Continet is descriptionem iurium atque vectigalium cœnobij, exaratus primum anno 993. iterùm deindè (sed adiectis interdum notationibus) anno 1222 à Cæsario ex Abbate Prumiensi, cœnobitâ Heisterbacensi, cuius meminit Cæsarius alter Dialogorum ille scriptor. De clientelâ porrò Viennensi hæc est annotatio. *Constat Comitem Vienna (erat Henricus noster) tertiam partem Abbatia citrà Kile fluvium ab Ecclesiâ in Feodo possidere, & duas partes, nobis & conventualibus Ecclesijs ac ministerialibus nostris retentas, sic ut, fidelis noster & nobilis homo, ab invasoribus deberet, quantum in ipso esset, defendere; ita tamen, quod ibidem nullam violentiam contrâ suum iuramentum præsumeret inferre, & nihil ibidem, præter servitium, quod ei à Prædecessoribus nostris indultum est, quod Voidinest appellatur, & tertiam partem placi-*

ſorum, ſive ſatisfactionem, debito modo ſecundum privilegia Eccleſiæ deberet percipere, & non ſolum nobis, ſed toti familiae, ut ita dicam, honorem exhibere, & in omnibus, ubi neceſſitas requireret, ſub aliis ſuis refugium & fidele auxilium miniſtrare. Prædictus enim Comes tenet ab Eccleſiâ curiam de Clutterche, & curiam de Trittenheim, & item Trittenheim, curiam I. in Sueyge, curiam de Veis, quæ ſita eſt ſuprà Prumiam fluvium, curiam de Trimparden, curiam de Mettendorff, curiam de Daleyden & magnam Viciniam circà Daysberche caſtrum, quod etiam tenet à nobis. Curiam de Manderſceit iuxtà Vaſui-bre, curiam de Didendorff, curiam de Bure iuxtà Remeche, ius patronatus & duas partes decimæ Eccleſiæ de Kileburhe iuxtà Malberche, curiam de Oremute, ubi Kila oritur, Villam I. iuxta Lizendorff, quæ Buyle appellatur, medietatem curiæ de Scohoye iuxtà Monasterium. Item Monasterium, & Arre, & aliquas villas, & magnam ſilvam. Puto prætereà eum tenere iuxtà Arre bonam villam, quæ appellatur Muckeſceyt; attinet enim illi curiæ ius patronatus Eccleſiæ eiſdem villæ, quam tenent ab eo hæredes Domini Vareboldi de Arre. Iſta planè non conſtant mihi; idcirco investigare. Debet & tenere Ludenacker, & Piterſheim, quæ ſitæ ſunt ex illâ parte Moſæ iuxtà Maſtric. Tenet etiam ius patronatus Eccleſiæ de Baſtenache & alios redditus noſtros ibidem cum decimâ. Sex enim patronatus tenet Eccleſiarum, Mettendorff I. Veys, II. Daleyden, III. Kileburch, IV. Bure iuxtà Remeche, V. Baſtenache, VI. Puto etiam eum tenere patronatum Eccleſiæ de Sconhoye iuxtà Monasterium. Hæ enim curiæ, quas ſuprà deſcripſimus, amplos & longos & ſatis optimos habent

habent terminos. Præterea tenet duas villas iuxta Dune castrum, quas illi de Manderseyt, Dominus V. & frater eius vel heredes eorum, tenent ab eo. Præterea tenet alia quam-plurima, quæ modo non habeo in memoriâ. Ista planè non constant mihi; idèd investigate. Hactenus Cæsarius, enumeratis universim Viennensium Comitum clientelis Prumiæ obnoxijis, quas deindè sigillatim suis locis exequitur.

Præter hæc Prumiensia, possedère Comites Viennenses alia quam-plurima, & imprimis à Comitibus Luciliburgensibus ipsam Viennam; quibus adde, quæ Henricus noster D. Engelberto Coloniae Archi-Episcopo clientelæ nomine cessit, in Hamme; itemque ius de Nuenberg Comitatus de Manderscheidt castri sui, quæ Gelenius in sua Colonia memorat; ut ingentes, sanè, fuerint Henrici opes, maximaque latifundia.

Tantis opibus & claro suo genere dignum inivit matrimonium, ductâ Margaritâ, filia Petri Curtiniacensis, Imperatoris Constantinopolitani, cuius avus fuit Ludovicus Galliaæ Rex, cognomento Crassus. Albericus *Sibillam* nominavit, an errore, an quod id alterum esset Margaritæ nomen, haud excutio.

Anno 1217. Petrum & Yolandam parentes ab Honorio III. Pontifice Maximo Romæ Imperatorio diademate coronari vidit cum fratribus Roberto & Balduino, tribusque sororibus, ut tradit Robertus Autifiodorensis, vetus scriptor, & post veteres Petrus d'Outremannus.

Nupserat antea Margarita Rodulfo Comiti Uxellodunensi, Odonis filio, ut Auctores sunt ex antiquis, Albericus; ex nostris, Andreas du Chesnius, & Petrus Chifletius, Viri Doctissimi, ille in Drocensi, hic in Fontanensi D. Bernardi stemmate. Sed ex eo matrimonio nulla fuit proles. Obijt Rodolphus Kalendis Martijs anno mihi incomperato. De die ita Ephemerides *MARIÆ Vallis.*

Kal. Martij, obiit D. Rodulfus Dominus Uxellodunensis, primus maritus sororis Margaretae, quondam Comitissa Viennensis.

Nec magis compertum habeo, quo anno Henrico Margarita nupserit. Id ex tabulis constat, anno 1231 fuisse Henricum & Margaritam coniuges. Cum enim Margaritæ frater Philippus, bello Albigenfi anno 1226 defunctus, testamento mandasset condi cœnobium patrum Cisterciensium, Henricus & Margarita ex Philippi decreto cœnobium Grandis Prati in agro Namurensi condiderunt. In geminis eâ de re tabulis eo anno editis, inscribuntur, *Henricus Marchio Namurensis & Vienna Comes, & Margarita Marchionissa & Comitissa.* Quo pacto autem ad Margaritam Namurensis ditio pervenerit, paulò altius hîc repetendum.

Henrici Comitis Luciliburgensis & Namurensis, cognomento Cœci, filia Aleida, nupsit Balduino Magnanimo, Hannoniæ Comiti. Is iure uxorio & Friderici Imperatoris concessu Namurum

rum occupavit, moriensque Philippo filio, Nobili appellato, ceu hæredi, transdidit.

Decessit hic sine liberis, eiusque soror Yolanda, Petri Curtiniacensis uxor, Namurum per quadriennium habuit, postposito fratre eius Henrico, tunc ad imperium Orientis à Latinis proceribus excito, quoad tandem Philippo filio idcessit. Philippo autem in bello contra Albigenfes anno 1226. haud longè Avenione defuncto, Margarita nostra eius soror in Namurensi ditio-
ne suffecta est. Sed non diu ei Namuro pacatè frui licuit. Primùm Ferrandus Flandriæ comes armis eam impetijt, quod uxori suæ Ioannæ præ Margaritâ ius in Namurum esse contenderet. Erant enim Ioanna ex Balduino Imperatore Constantinopolitano eius nominis primo: Margarita ex Yolandâ, uti dixi, eius sorore, prognatæ, & nascendi ordine Yolandam Balduinus anteibat. Quocircâ potior ad habendum Namurum erat Ioanna. Et hæc causa est illati Margaritæ à Ferrando eius marito belli; quod pace mox secutâ sopitum est. Pax ea facta Cameraci anno 1232. mense Novembri. Ita relicto Margaritæ Namuro, Ferrandus & Ioanna coniuges eodem anno raturum habuere, ex Philippi cognati sui testamento, conditum ab Henrico & Margaritâ Grandis Prati cœnobium.

Intereâ Balduinus Margaritæ frater evehitur ad culmen Imperij Constantinopolitani, sub annum 1237, Rebus autem haud prosperè ei per
O § imperij

imperij initia succedentibus, venit in Galliam; peti- tum à D. Ludovico Galliae Rege suppetias. Addixit auxilia Ludovicus, & insuper Namurensem Provinciam pro Balduino armis à Margaritâ eius sorore repetijt. Nec passa illa sibi amplissimam ditionem facilè eripi, arma armis opposuit. Pugnatum acriter. Sed tandem Henricus cum Margaritâ non absque Namurensum sanguine ex urbe patriaque eiectione, locum Balduino cesserunt, cuius sunt tabulæ pro cœnobio Grandis Prati, factæ hoc anno mense Aprili Valentinianis.

Cætera deindè de Henrico & Margaritâ diximus in rebus Yolandæ. Addimus hic utriusque Elogium ex Ephemeridibus Grandis Pratis.

IV. Kal. Novembris, Anniversarium Nobilissimi Marchionis & Comitum Henrici & Margaretae comitalis eius, fundatorum nostrorum, quorum animabus misereatur Deus.

HENRICI ET MARGARITÆ LIBERI.

FRIDERICUS. Nominatur à Patre & Matre in tabulis anni 1248. quas in rebus Yolandæ adscripsimus. Nominant eum quoque Ephemerides MARIAE Vallis, & Cantipratanus, etsi tacito patris nomine, ut ibidem diximus. Obijt antè eundem annum 1248. proque eo defuncto preces Anniversarias parentes Trinitarijs Viennensibus iisdem tabulis indixère. Diem mortis eius ita signant Ephemerides quas dixi.

IV. Idus

IV. Idus Novembris, obiit Fridericus filius Domini Henrici Comitis Viennensis.

Exindè primogeniti titulus Philippo eius fratri secundogenito tributus est. Ita in tabulis anni 1248. memorati Henricus & Margarita, dotantes Trinitarios Viennenses, aiunt, se id facere de consensu Philippi sui *Primogeniti*; ac deindè Anniversaria sacra instituunt pro se vivis, & filijs *Friderico & Philippo*; illo quidem reapse primogenito eaque de causa primo loco nominato, sed mortuo; hoc autem vivo, & secundogenito, ideoque secundo loco posito, succedente tamen in ius primogeniti. Undè & in titulo arcæ, de quâ in rebus Yolandæ, Philippus *Primogenitus* quoque dictus est.

Uxor ei fuit filia Comitis Salmensis, Henrici, ut interpretabar ego. Nuptiarum solenne ex Hermanno recensuimus. Ea Friderico mortuo, ut auctor est Thomas Cantipratanus, Waltheri Meisenburgij suasu Sanctimonialis facta est Cisterciensis, & tandem in eodem ordine Antistita.

Liberosne ex Friderico sustulerit, nullo veteri monumento traditum invenio. Colligit tamen in historiâ suâ Luciliburgensi V. A. Eustachius Wilthemius, sustulisse Henricum Bellacostæ Dominum, qui in tabulis anni 1270. Philippum Yolandæ fratrem vocat idiomate Gallico *Oncle*, quæ vox patruo & avunculo æquè convenit, & positam esse pro patruo, infra in Philippo, ad

annum 1256. probabili argumento patebit. Adde quod Bellacostani proceres Henrici posterius, insignijs Viennensibus vetustis, hoc est, Parmâ argenteâ in areâ rubrâ, usi fuerint, cuius rei sunt exempla iam indè ab anno 1341.

Qua id porrò de causâ, nisi quod essent paterno genere à Viennensibus Comitibus orti? Undè & idem Præses, in collectione procerum gentis Bellacostanæ adnotavit: *Domini in Schonecken à Comitibus Viennensibus descendunt.* Quibus omnibus efficitur, Friderici Viennensis ex coniuge Salmensi fuisse filium Henricum Bellacostanum.

PHILIPPUS. Is genus post patrem propagavit, de quo deindè seorsum.

HENRICUS, clarus infulâ Pontificiâ Traiectensi. Sed antè claruit dignitate Præpositi ædis maximæ Coloniae Agrippinæ, quo titulo eum perpetuò cohonestat Hermannus. Postea Yolanda eius sorore cœnobium MARIAE Vallis anno, ut diximus, 1248 ingressâ, ad Cathedram Pontificalem Traiectensem evectus est. Cum enim anno 1249 Otho Episcopus Traiectensis obiisset, sublectus ei est Goswinus ab Amstel. Sed eo per annum rem malè gerente, conventus habitus Traiecti. Adfuerunt Wilhelmus Romanorum Rex, Petrus Cardinalis Capitijs, & Conradus Archi-Episcopus Coloniensis, & cedente Goswino, iubente Conrado, sublectus est Henricus filius Comitis Viennensis, *Conradi Consanguineus*, ut ait Ioannes à Leidis. Non tulere proceres

Am-

Amstelani & Voerdenses, Goswinum propinquum suum ita redactum in ordinem. Igitur cum Othone Geldriæ Comite iuncto fœdere, Henricum armis infestant. Is vir strenuus copias in hostem Traiecto educit, benè apprecante & victoriam ominante, qui tum Traiecti aderat, Conrado Archi-Episcopo. Mox fama excivit Regem Romanorum Wilhelmum; quem Traiectum advolantem, ut bellum sopiret, Conradus sapienti oratione intrâ mœnia continuit. In tererâ Henricus cæsis fugatisque hostibus victor Urbem equo invehitur, captos victosque iuxtâ se agens Amstelium & Woerdenum; quos tamen Conradi rogatu mox liberos dimisit.

Non passus diu inultum manere initum contrâ se Othonis Geldri fœdus, postridiè, quàm de hoste triumphaverat, victricia in eum arma convertit. Otho contrâ egressus in aciem, cæsus fugatusque cessit ingentem Henrico prædam. Per eadem tempora anno 1251 Henricus, etiam tùm electus tantùm Archi-Episcopus, & adhuc Præpositus summæ ædis, & Archi-Diaconus Coloniensis, cum à Pontifice Maximo obtinuisset, ut sibi liceret proventibus suorum *Beneficiorum*, ut vocant, uti, frui, concessit Elyse Abbatisse SS. Virginum D. Ursule sodalium Colonię, ut Parœcia Kellensis sibi debitos fructus haberet; quod anno deindè 1252. 5. Kal. Augusti ratum habuit, etiam tùm quoque Electus tantum, ut suprâ dictum. Tabulas edidit Crombachius in *Vindicijs Ursulanis*.

Inpo-

In posterum *Electi* titulo liberatus, anno 1254. fundamenta iecit maxime Basilicę Traiectensis. Eius quoque opus est arx *Vrelandia*, ita dicta à pace partâ post devictos Amstelios. Ex quâ victoriâ ingenti confectâ prædâ, suffecere imposteriorum opes ad antè memorata aliaque molimina.

Interim dum his rebus curam Henricus impendit, successit novi belli materia. Anno 1258. in decursionibus equestribus Antuerpię læsus gravissimè Florentius, Florentij pueri Hollandiæ Comitis tutor, occubuit. Hinc scissi in factiones Hollandi, alijs Othoni Geldriæ Comiti, alijs Henrico Brabantiaë Duci tutelam deferentibus. Unde intestina bella, vicinos etiam Principes commovère. Conradus Coloniensis Archi-Episcopus & Gerhardus Iuliacensis Comes in arma coorti, prælio conflixerunt. Henricus iunctis adversus Geldrensem cum Conrado copijs, post longum & acre certamen, noctis interventu simulata fuga, tabernaculis repentè sublatis, discessit. Sed postero die sub auroram Geldrenses nec opinantes aggressus accêdit, & castris exiit, fugientesque insecutus atque populatus agros, prædam ingentem victor retulit, ut narrant Be-ka & Leidanus.

Eodem anno Theodoricus Clivię, & Otho Geldriæ Comites, bonis suavoribus, controversiam quandam submisère arbitrio Conradi Archi-Episcopi Coloniensis & Henrici Traiectensis. Locus arbitrij lectus Neomagum. Sed arbitris

tris moram subindè trahentibus, delata contro-
versia ad Henricum Brabantiae Ducem, si prio-
res arbitri ad X. Kal. Octobris Neomagi non ad-
essent. Hæc Butkenius ex tabulis. Quo pacto
deindè Henricus fratri suo Philippo ab Henrico
Bellacostæ Domino capto subvenerit, in rebus
Philippi exponam.

Anno 1268. ad MARIAE Vallem advenit, ut
in rebus Yolandæ dictum. Indè Traiectum re-
versus, prid. Nonas Iunij eiusdem anni decessit.
Collegium Canonorum Steinwichiæ primus
instituit, & Provinciam optimè munitam succes-
sori suo reliquit. Situs est in æde maximâ à se-
condi cœptâ, hoc epitaphio adscripto.

*Qui nova præcelsi iecit fundamenta templi,
Præsidium Vreland extruit huic populo.
Vir placidus, recti custos, virtutis amator,
Tempore quem nullo laus reticenda manet.*

In Ephemeridibus MARIAE Vallis ita de eò
scriptum est.

*Prid. Nonas Iunij Obijt D. Henricus Episcopus Traie-
ctensis, qui nobis multa bona fecit; pro cuius Anniversa-
rio agendo D. Iohannes de Iubileo dedit nobis XXII. li-
bras Trevirensium Denariorum, cum quibus comparavi-
mus XX solidos censuum Trevirensium Denariorum, &
tria maldra siliginis reddituum singulis annis in Molendi-
nis de Stirpenich, de quibus conventus habebit ad pitan-
ciam XXX solidos ipsâ die.*

*Item Anniversarium prædicti Iohannis Canonici Leo-
diensis, de quo habemus in Theonifvillâ XL solidos cen-
suum*

224 *Genealogia Historica, veterum Comitum
suum Metensium Denariorum, & IV amas vini in qua-
dam vinea posita ibidem iuxta vineam nostram singulis
annis. Hic ordinavit, ut pro se, & pro predicto D. E-
piscopo dicerentur tres Missæ per singulas hebdomadas sancti
Petri Martyris.*

Iudicium vicus est trans Mosellam è regione
Theodonisvillæ, patria Johannis à Jubileo, ubi
Ludovici Pij Imperatoris filij, Lotharius, Ludo-
vicus, & Carolus anno 844. Synodum seu con-
ventum habuere. Nunc contractâ voce *Iendtz*
appellamus; quod *Iubilum* ore nostro significat.
Hinc Ioannes ille Canonicus Leodiensis, cogno-
men sibi fabricatus est à *Iubilo*, ignoratione, ut
ferebant rudia illa tempora, Latini nominis pa-
triæ suæ. Othonibus imperantibus Iudicium
Comitatus in pago Mosellensi erat caput, iisdem-
que temporibus Ioannes Abbas Gorziensis, in
actis translationis Divæ Glodesindis, *Villam Iudi-
cium* nuncupavit.

P E T R U S. Fuit præpositus D. Martini
Leodij. Sub annum 1264. cum Henricus Bella-
costanus eius nepos Philippum Comitem Vien-
nensem, ipsius Petri fratrem, Bellacostæ capti-
vum detinisset, persuasit Henrico fratri Traie-
ctensi Episcopo, ut Philippo subveniret.

Degebat per hosce dies Leodij ad D. Martini
reclusa Eva, Iulianæ in festo die Venerabilis Sa-
cramenti instituendo adiutrix. Ad eam hoc eo-
dem anno VI. Idus Septembris, Urbanus Pon-
tif. Max. Viterbio diploma gratulatorium de-
cretæ

cretæ à se toto orbe terrarum illius festi diei, iam multò ante apud D. Martini Canonicos agente Iulianâ celebrari cœptæ, transmisit Petrum porrò D. Martini Canonicorum tunc præpositum, haud dubiè non parum res ista attinuerit. Anno deindè 1271 Eternaci tres fundos hæreditarios, Ienensem, Buwilranum & Huchelinganum Margaritæ Comitissæ Luciliburgensi, eiusque filio Henrico, clientelares fecit, transituros sub iisdem formulis ad Philippum fratrem suum, eiusque posteros Comites Viennenses. Tabularum habeo exemplar.

Denique Yolandæ sororis exemplo, spretâ inclyti generis profapiâ, Patrum Dominicanorum Ordini se dedidit. De eo ita Ephemerides **MARIAE** Vallis.

Nonis Februarij obiit frater Petrus Prædicator, frater sororis Yolandæ Viennensis. Hâc die habebit conventus ad pitantiam X. solidos de bonis de Nortzingen.

YOLANDA nostra incomparabilis.
N. filia incomperti nominis, ex solo Hermanno cognita.

CAPUT III.

Philippus Comes Viennensis & Dominus Grimbergensis, eiusque uxor Maria, horumque Liberi.

PHILIPPUS, genus in posteros propagavit. Friderico fratre maiore natu mortuo,
P primo-

primogeniti titulus ei, ut supra dictum tributus est, quod in eum transisset ius & omnia primogeniti. Anno 1248. mense Junio, iam ductâ uxore probavit, quod pater & mater eisdem Trinitarijs donassent domum hospitem Viennensem & Parœcias Mettendorfiam & Daleidanam. Tabulas posuimus in rebus Yolandæ. Cum iisdem parentibus alia deindè Trinitarijs contulit anno 1252. mense Julio, ut ibidem dictum.

Patre post hæc in Palæstinam profecto, cum mater Comitatu Viennensi se abdicasset, donavit iisdem Trinitarijs silvam, quæ inter Darrenbachium & Kincenbachium, ut ex tabulis autographis habeo, in quibus ita scriptum. *Actum publicè coram Nobili & Charissimâ Matre nostrâ Margavetâ, quondam Comitissa Viennensi, præsentibus Viris Nobilibus Ioffrido de Wels, Henrico de Hokeleleic, Gerardo d'Erpeldanges, militibus &c. Anno 1252. mense Februario.* Annus hîc positus more veteri Gallico, quem hodieque morem Treviri servant, & cum annum à Ianuario nos ordiamur, illi inchoant à XXV. Martij, tantò serius post nos. Editæ ergo hæc tabulæ anno epochæ nostræ non 1252. sed sequenti 1253. Cera appensa tabulis, habet equitem, qualem in rebus Yolandæ descripsimus, cum insignijs Leonis. Circumscriptum. S. PHILIPPI DE VIENNA DOMINI DE DASBERCH. In averfâ cerâ circûm Parmam Leone notatam: CLAVIS SIGILLI.

Mirabar hoc loco, cur in illâ Philippi cerâ,
Comes

Comes ipse Viennensis non inscribatnr, sed tantum Dasberchi Dominus, contra quam in ipsismet tabulis factum in quibus disertè se dicit Comitem Viennensem? Sed occurrebat, eum sigillo vetere usum, quo antehac, patre etiamnum vivente, ceras notabat, qualis est cera illa in rebus Yolandæ descripta anno 1252. Et memineram exempla vidisse me in archio nobilissimi cœnobij D. Maximini, ubi Otho Secundus signavit Patris imagine, & contra Otho Primus imagine filij; ut satis appareat, veteres in ceris tabularum notandis non summâ semper religione ductos, sed alia subindè sigilla impressisse pro alijs. Alioqui, Philippum deindè usum paternis Comitum Viennensium insignijs, hoc est Parmâ in scuto, observavit V. A. Eustachius Wilthemius, Præses Luciliburgensis, in collectione familiarum equestrium provinciæ nostræ.

Roda vicus est Viennâ haud procul, parœcia quondam erat Viennensium, Templarijs subiecta. Sed quòd Viennensibus grave esset ibi frequentare sacra, & quòd eius parœciæ essent optima vectigalia, Arnoldus Trevirorum Archi-Episcopus eam partitus est, ita, ut duæ in posterum essent, altera Rodæ, iuris Templariorum; altera Viennæ, iuris Comitum. Tabulas eâ de re anno 1256. mense Aprili factas, Magister Fulco de S. Michaële, domorum Militiæ templi in Franciâ, & Comes Viennensis Philippus, cum coniuge, laudaverunt.

Bello deinde Philippus cum Mediomatricensibus implicitus est, horumque partes visus est tenuisse Henricus Comes Luciliburgensis. Capta eo bello Vienna, Philippus recuperaturus suum oppidum, illud obsedit. Belli exitum atque causas non invenio. Facile tamen cum V. A. Eustachio Wilthemio eo retulerim, quod Henricus Bellacostæ Dominus, Philippi ex Friderico fratre primogenito antè hæc tempora iam mortuo nepos, Viennam sibi, ut succedenti in iura patris, arrogaret, contrà negante Philippo, successionis eius ius illi competere. Undè factum, ut Bellacostanus defensionis iuris sui auxilia imploraverit. Cuius autem potius, quam eius, in cuius clientelâ erat ab antiquo Vienna, Henrici Comitum Luciliburgensis? Nec alienum fuerit opinari, Philippum, aut neglexisse clientelæ officium, aut sanè etiam omninò excutere conatum, ob eamque rem Henricum Luciliburgensem facilè ad arma contrà eum cum Henrico Bellacostano commotum. Certè Philippus multâ post hæc variâque pactione ægre adactus est, ut se clientem Luciliburgensem Viennæ nomine, maiorum more profiteretur, ut in loco dicam.

In quibusdam tabulis anno 1270 scriptis, ait Philippus, se unâ cum filio Godefrido è castro Viennensi fuisse olim eiectum, & cum Henrico Bellacostano pacem pepegisse; ut perspicuum sit, Bellacostani causâ præcipuè gestum hoc bellum. At cur ei bello Mediomatricenses intervenerint, nondum

nondum assequor. Cum Henrico quidem Luciliburgensi ita tandem Philippus convenit, ut damna bello invicem sibi suisque illata, quisque pro se ferret. Tabulæ eâ de re sunt in archio Luciliburgensi, factæ anno 1257. die Lunæ post D. Nicolai ferias. Cum Bellacostano quoque pax inita, sed minimè duratura, ut eventus patefecit.

Interim finis impositus est Rodensi controversiæ, & quid Viennensi Parœciæ, quidve Rodensi iuris esset, tabulis anno 1261 conscriptis, definitum, cuncta laudantibus Philippo Comite, & Mariâ coniuge eius, & Huberto de Peraut, Præceptore domorum Militiæ templi in Lotharingiâ.

Hic monuerim, veterem esse famam, arcem Viennensem Templarijs quondam paruisse Dominis, sed errore. Causam errori præbuerit, quod Viennensis parœcia à Rodensi Templariorum partitione, de quâ suprâ, velut prognata sit. Nec famam à vanitate defendit, quod hodieque in sacelli arcis Viennensis parietibus vetustæ admodum pictæ sunt imagines Templariorum, aliorum equis vehementium, aliorum sacro habitu convestitorum. Potuère qualibet de causa hominum ad Viennensium sacrorum originem spectantium imagines in arce depingi.

Bello deindè inter Henricum Bellacostanum & Philippum redintegato, ille hunc Bellacostæ captivum habuit. Id ubi comperit Philippi frater Henricus Episcopus Traiectensis, suasu Petri

fratris eorum, Præpositi ad D. Martini Leodij, Virorumque Nobilium atque amicorum, egit de liberando Philippo cum Henrico Comite Luciliburgensi. Is liberatione in se susceptâ, ita pactus est: Ut Philippus eiusque posterum Viennam à se successoribusque suis clientelari iure tenerent. Additum, ut Bellacosta Philippo restitueretur, nisi per pacta pacis cederet Henrico Bellacostano: ea autem pax ut ne fieret absque interventu Henrici Episcopi, & Petri Præpositi ad D. Martini fratrum, & Præpositi ad D. Gereonis Coloniae Agrippinæ, Bellacostam si Luciliburgius obsideret, & liberando Philippo restituendaque ei Bellacostâ sumptum bello faceret, 700 libras nummum Turonensium, nec amplius, acciperet: ut maturandâ Philippi liberatione, Viennam interim Philippus Rulandio & Koerichio viris equestribus, ceu fideijussoribus, committeret. In hæc maximè capita scriptæ signatæque tabulæ, anno 1264. pridie festæ diei D. Petri, mense Augusto. Ita liberatus Philippus: Bellacosta Henrico addicta: Vienna Luciliburgensi, clientelæ nomine asserta, necdum tamen Philippo reddita.

Anno deindè 1266. mense Junio, Philippus unâ cum Mariâ coniuge, Henricum Grimbergium, fratrem Domini ab Asch, clientem perpetuum factis tabulis sibi adscivit, dato ei fundo Bougenhoutano. Tabulas habet Butkenius.

Eodem anno, pridie festi diei assumptæ in cælum Virginis, Henrico Comite Luciliburgensi faciente

faciente foedus cum Friderico Lotharingæ Duce adversus Theobaldum Barri Comitem, inter decem viros Luciliburgensium procerum, qui in pacta iuraverunt, fuit Philippus. Tabulas edidit Hieronymus Bergierius, in libro de stemmate Principum Lotharingorum. Quod verò antè quinquennium inter Henricum Luciliburgensem & Henricum Episcopum Traiectensem pactioe convenerat, ut Philippus Luciliburgensi Viennam clientelæ nomine submitteret, id anno 1269. scriptis die festo D. Barnabæ, mense Junio, tabulis, peractum est: nimirum, ut arx Viennensis cum oppido omnique ditione, & quidquid ad eam attineret, demptis rebus quæ in clientelâ essent Prumiensium Abbatum, Henrico Comiti Luciliburgensi posterisque eius, clientelari iure subiecta essent. Et quamquam iam ab antiquo clientelam hanc maiores instituerant, firmata tamen est, numeratâ Philippo pecuniâ, alijsque additis conditionibus. Cumque anno sequenti 1270. Henricus Luciliburgensis cruce signatus in Palæstinam profectus esset, iterata est clientelâ antè memorata, addictaque Margaritæ eius coniugi, & Henrico maiori natu filio (qui deindè ad Buruncum occubuit) additumque clientelæ velut augmentum; Primùm bona Philippi clientelaria Prumiensia, sed secundariò; *possendum* seu *retrosendum* appellabant: deindè arx novi Castrî in Arduennâ Germanicâ, cum agro suo, ita tamen, ut Fridericus Novocâstrius earundem

rerum causâ remaneret in avitâ Philippi clientelâ ex dimidio : altero dimidio iam directâ clientelâ pro 300. libris nummûm, Luciliburgensibus futuro impostero obnoxio. In hæc data à Philippo iurataque fides, die Matris ultimo antè ferias ieiunij quadragenarij. Testes adscripti tabulis, Henricus Bellacostanus, & Fridericus Novocastrius.

Alijs deindè tabulis eodem die cuncta antè dicta firmata sunt ; decretum insuper à Philippo, ut si quidquam eorum ipse eiusve posterius infringere, tum clientes sui, Godefridus de Esch, Novocastrius, Rudolfus de Strepiniaco, Brandeburgensis, Oschetanus, Heinsbergius, Guarnerus, Bourcheitanus, posterique eorum, viri omnes equestri ordine, in Comitum Luciliburgensium clientelam transirent, cum iisque contra Viennenses starent, quoad iniuriæ factum esset satis. Ceras cum Philippo tabulis apposuerunt Godefridus de Esch, Fridericus Novocastrius, & Rudolfus de Strepiniaco. Eodem anno atque die Henricus Bellacostanus Margaritæ & Henrico eius filio Comitibus Luciliburgensibus, Bellacostam & curiam Prontsfeltanam, clientelarem fecit. Exceptit tamen Philippum Viennensem patrum suum, eiusque filium Godefridum, nimirum, ut contra hos arma ferre ne teneretur, ipse posterique eius, intrâ generationem quartam : impostero, ut ne valeret exceptio. Addidit. Si contingeret Philippum arcem Viennensem recipere,

pere, nec pactæ paci stare velle, tum Henricum Luciliburgium sibi contrâ Philippum auxilio esse oportere, seque & eius successoribus cum eodem Luciliburgio adversus Philippum, aliumve quemlibet Viennæ ac Dasbergi infessorem, seu is Dux Lotharingiæ foret seu quis alius, arma societatemque posse coniungere.

Ceterum quod Lotharingo in Viennam & Dasbergum ius esse potuerit, non comperi. Si coniectare licet, ita opinor. Hieronymus Vignierius, gravis doctissimusque stemmatis Lotharingici scriptor, tradit, Idam de Viennâ nuptam Friderico Lotharingiæ Duci, cui à Bittis est vulgò cognomen, filio Ducis Mathæi. Idam autem interpretatus est Matisconensem. Sed viderit, si libet, sitne rectius interpretari Idam Viennensem nostram? Sic Lotharingorum Principum ius aliquod uxorium in Viennam & Daspergam facilè erit assequi, atque insuper Cantipratanum intelligere, dum Yolandam appellat *Moderatoris* seu Imperatoris *Romanorum* neprem. Fuit enim Mathæi Lotharingiæ Ducis uxor Friderici mater, Berta, soror Friderici Barbarossæ Imperatoris, anno 1190. defuncti, ac proindè rectè à Cantipratano dici potuit Yolanda Barbarossæ *neptis* seu cognata. Neptes enim ea secula qualescumque cognatas nuncupabant, ut docet V. C. Iacobus Chiffletius in vindicijs Hispanicis.

Eodem item anno Millesimo ducentesimo septuagesimo, sed incompertâ die, Philippus Hen-

234 *Genealogia Historica, veterum Comitum*
rico Comiti Luciliburgensi scriptis tabulis testi-
ficatus est, quæ ipse à patre Henrici, eo tempore
cruce signato, ob damna illata in arcibus ceteris-
que rebus iure deposceret, de ijs omnibus sibi
cumulatè satisfactum.

Anno sequenti 1271. idem Philippus cum
coniuge Mariâ Henrico Grimbergio clientelarem
fundum Bouggerhoutanum, adiectâ silvâ, adau-
xit. Tabulas edidit Butkenius.

Tandem anno 1272. Philippus decessit. Diem
mortis Ephemerides MARIAE Vallis ita habent:
*IX. Kal. Maij, obiit Philippus Comes Viennensis. Hæc
die habebit Conventus ad pirantiam XX. solidos.*

Uxor Philippi fuit Maria de Perviciaco, mor-
tuo fratre Godefrido, hæres Perviciaci & Grim-
bergæ, quos exindè titulos Comites Vienneses
Philippi posteri sumpsere, cum ipsis adeò insig-
nijs Perviciacensibus, nimirum, parmâ rubrâ,
cum fasciâ argenteâ.

supervixit Maria ad annum usque 1275. quo
anno ipsa, titulo Dominae de *Grimberge* & de
Perweis, Godefrido filio clientelæ nomine varios
fundos attribuit. Tabulas eius rei Butkenius
protulit.

PHILIPPI & MARIE LIBERI.

HENRICUS. Antè annum 1280. deces-
sit, si non multò antè. Anno siquidem 1270. in
quibusdam tabulis, ut suprâ dictum, mentio est
de Godefrido Philippi filio secundo genito, cum
patre

patre Viennâ , ceu possessione communi , eiecto , quod de Henrico primogenito , siquidem tum inter vivos fuisset , dictum oportebat. Puerum autem decessisse , argumento est puerilis eius imago in tumbâ aviæ eius Margaritæ ; nec improbabile , eodem cum aviâ tumulo sepultum. Ita autem in ea tumba de Henrico scriptum , ut suprâ memorabam. *Henricus primogenitus Philippi Comitis Viennensis.* At in Ephemeridibus *MARIAE Vallis*, ita :

XVI. Kalendis Ianuarij obiit Henricus primogenitus Philippi, Comitis Viennensis, de quo habuimus XX. libras. Hac die habebit Conventus ad Pirantiam XX. Solidos.

G O D E F R I D U S, gentis propagator, de quo mox.

P H I L I P P U S. Anno 1285. cum Mariâ matre & fratre Godefrido , ceram tabulis maternis apposuit , notatam insignijs Perviciacensibus , ut est in Butkenio. Tradit idem in titulis eum gessisse Rumpstam , Hobokam , Vittelam , & Viennam pro parte quartâ , coniugemque habuisse Sophiam de Scornaco , liberosque ex eâ Philippum & Mariam.

Anno 1312. interfuit Cortebergæ celeberrimo Conventui , quem eo loco instituit Ioannes eo nomine Secundus , Brabantiae Dux , legesque ab eo latis cum ceteris Principibus equestribusque viris signavit , V. Kal. Octobris , ut ex monumentis Brabanticis tradit idem Butkenius.

MARGARITA, nupta Arnolde Comiti Loffensi, quam anno 1280. factis tabulis dotavit, exhibetque tabulas idem Butkenius.

CAPUT IV.

*Godefridus Comes Viennensis cum Vxoribus
Aleidâ & Lutgardâ, liberisque
eorum.*

IAm anno 1270. exstat eius nomen in tabulis, ut suprâ dictum.

Anno 1279. cum controversia fuisset inter Henricum Bellacostanum, & Abbatem Prumiensem, eamque composuissent Alexander Brunishornius & Gerardus Blankenheimius, factum laudavere Henricus Luciliburgensis, & Godefridus Viennensis Comites. Ex tabulis.

Anno 1285. VII. Idus Iunias, Maria Godefridi mater, defuncto marito Philippo, silvam Marbaissiam clientelæ nomine ei tribuit. Tabulis ceram Godefridus cum Philippo fratre appendit, notatam Parmâ Perviciacensi cum hoc titulo. *S. Godefroi de Viane.* Butkenius edidit tabulas.

Scriptit hoc anno Iacobus Bretexius de ludis equestribus habitis antè arcem Caluenciensem in Provincia nostra, præsentem Comite Luciliburgensi cum coniuge, multisque proceribus. Meminit inter alios Comitis Viennensis, eumque narrat

narrat in certamen descendisse primum. Exstat liber eius, manu exaratus, in bibliotheca Chiffletiana, rhythmis vetustis Gallicis in arce Salmenfi, vivente Henrico Comite, compositus. Hunc Comitem Viennæ, fuisse Godefridum nostrum, & res & tempora postulant.

Anno 1288. interfuit Godefridus celeberrimo prælio ad Buruncum, sectatus partes Ioannis I. Ducis Brabantiæ. De eo nuperus poëta anonymus, qui rhythmos de illa pugna à scriptore coætaneo lingua vetere Brabantica compositos vertit.

Comitemque Viandæ

*Gotfredum retinet; qui Perweis stemmatis arma,
Vexillo elato, iam morte exstincta, resumpsit.*

Anno 1292. pactum mutui foederis iniit cum Ioannè Brabantiæ Duce, die Lunæ ante festum diem D. Pauli. Butkenius tabulas emisit.

Anno 1294. die Veneris post SS. Trinitatis solemnes ferias, ratum habuit, quod avus Henricus, atque avia Margarita, consentiente Philippo filio Godefridi patre, donavêre Trinitarijs Viennensibus Mettendorffium & Daleidam, ut ex tabulis autographis habeo. Patris hæc tabulas Philippus filius cera appensa probavit.

Anno 1296. clientem se Ioannis II. Brabantiæ Ducis profiteretur Hingenensium decimarum causa. Factæ tabulæ die festo SS. Trinitatis, quarum exemplar est in Butkenio.

Anno 1297. cum immemor assertarum à se
antè

antè quadriennium Trinitarijs Viennensibus parœciarum Mettendorfiæ & Daleidanæ, curatorem ijs parœcijs, ceu patronus, constituisset, monitus, nullum esse ei ius patrocinijs, factum revocavit, editis tabulis die Veneris post solenne SS. Trinitatis.

Anno 1299. vendidisse Godefridum Guidoni Flandriæ Comiti Ninhoviam, auctor est Butkenius.

Anno 1303. est primus arbiter pacis cum Ioanne Cuickio & alijs, inter Ioannem Brabantia Ducem, & Bertholdum Mechliniæ Dominum. Tabulas habet Butkenius, editas die Sabbati antè ferias D. Lamberto sacras.

Obijt Godefridus anno 1312.

Uxores duxit, primam Aleidam ab Aldernardâ, mortuam anno 1305. Tum Lutgardam de Ligny, Fleruti Dominam, cuius exstant in archio Luciliburgensi tabulæ anni 1318. quibus se inscribit Dominam de Ligny ad Flerutum, uxorem Godefridi Comitis Viennensis & Domini Grimbergæ. Testatur autem soluta sibi à Ioanne Bohemiæ Rege duo debita, quæ pater eius Henricus Imperator apud maritum suum contraxerat, primùm pro 319. libris & semuncia argenti fabrefacti: deindè pro argenti signati libris mille, ac denique ex triente pro LX. arcubalistis, longis pedes duos. Credibile est ista comparasse Henricum, cùm ad Imperium evectus, militari ceteroque Augustali apparatu se communivit.

LIBERT

LIBERI GODEFRIDI
EX ALEIDA.

PHILIPPUS. In tabulis paternis anno 1294. memoratur, ut suprā dictum.

Anno deindè 1306. die Veneris post annum solenne decollationis S. Ioannis, titulo *Primogeniti*, spondet Henrico Comiti Luciliburgensi, ei qui ad Imperium est euectus, se Viennam ab eo clientelæ nomine more maiorum suscepturum; id quod eodem anno, die Lunæ antè festum diem D. Andreae prestitit, hoc addito, se ubi statum atque conditionem (quippe etiam tum vivente Godefrido patre) una cum sigillo mutaverit, cuncta iteratò probaturum, his interim tabulis sigillo suo privato proprioque signato.

Anno 1308, titulo *armigeri* vivente adhuc patre, Viennensibus oppidanis, ius, libertatem atque immunitatem more maiorum dedit, ad exemplum civitatis Trevirensis. Exceptit tamen, fas sibi fore, aut belli, aut nuptiarum liberorum suorum, aut, quod Superi evenire nolint, captivitatæ suæ causa, moderata ratione subsidium exigere pecuniarium. Tabulæ factæ Viennæ antè ferias D. Catharinæ dicatas, easque cum Henrico Abbate Prumiensi, Gerardo Bellacostano, Frederico Novocastrio, Sugero Burcheitano equitibus, & Theodorico Brandeburgico armigero, æris appensis obsignavit.

Anno

Anno 1312. unà cum coniuge Aleida, donavit Trinitarijs Viennensibus pratum. Conditæ tabulæ postridiè Kalendas Ianuarias.

Cum eodem anno Waltherus Wiltzius, vir equestri apud nos origine, Henrico Baufortio, viro quoque equestri, Lincerium prisca gente & arce nobilem locum, vendidisset; Philippus pro Wiltzio cavit, ut ex tabulis tradit V. A. Eustachius Wilthemius Præses.

Eodem anno, V. Kalendas Octobris, adfuit Cortebergæ in Conventu Principum virorumque nobilium, habito à Ioanne II. Brabantix Duce, ut ex priscis tabulis tradit Christophorus Butkenius.

Anno denique 1315. donavit Trinitarijs Viennensibus, unà cum coniuge Aleyda, campum Dieffendallensem vineæ instruendæ, cum censu libræ ceræ annuè sibi pendendæ die festo D. Remigij. Scriptæ tabulæ mense Aprili.

Qui eum anno Millesimo trecentesimo duodecimo obiisse tradunt, videant qua id ratione defendant, contrà pugnantibus tabulis suprâ dictis.

Coniugem duxit Philippus Aleydam quam dixi Arensbergicam, nullis ex ea procreatus liberis.

GODEFRIDUS, quem gentis propagatorem postea dicemus.

HENRICUS anno 1316. titulo *Domicelli Comitis Viennensis*, rogato ab Arnolddo de Pittinga Nobili

Nobili Viro, & Seneschallo seu Governatore Luciliburgensi, ut Ioannis Bohemiæ Regis militem susciperet, paruit ad breve tempus, sed deindè renuit. Unde equestri Ordinis sententiâ condemnatus est. Ex tabulis archij Luciliburgensis.

Anno deindè 1325. cum Gerardo de Ham consanguineo suo, varijs de rebus controversis iniit concordiam. Tabulas cum eo signavit Fridericus Novocastrius, qui *avunculum* suum eum nominat. Tabulas vidit idem V. A. editas pridè festæ diei Ascensionis Domini Nostri, appensâ Henrici cerâ, notatâ Perviciacensibus insignijs.

Anno tandem 1330. cum Fridericus Cronenburgus eques tabulas ederet dotalitias Annæ de Heu sponsæ suæ, Henricus eiusque clientes Hermannus Brandenburgus, Holfeltzius, Waltherus Meisenburgus, Clarevallanus; Simon Fischbachius, Conradus Durdillius, Henricus Bettendorfius, viri equestres, ceras rogati tabulis apposuerunt, quas vidit idem V. A.

Obijt Henricus sub annum 1351. Uxor ei fuit Margarita Falcomontia, Domina oppidi S. Viti, Butgembachij & Dasbergi, ut Butkenius tradit.

LIBERI GODEFRIDI

EX LUTGARDA.

LUDOVICUS, Canonicus Leodiensis, Præpositus

242 *Genealogia Historica, veterum Comitum*
positus Monasteriensis, cæsus à Wilhelmo Co-
mite Namurensi.

IOANNES, Canonicus ad D. Lamberti
Leodij.

LUTGARDA, nupta primùm Warnero
Daulensi, tùm Ioanni Sombressæ Domino, quæ
omnia idem Butkenius.

C A P U T V.

*Godefridus Comes Viennensis,
& liberi eius.*

VXorem duxit Mariam Flandram, Comitissæ
Namurensis filiam. Profectus in Cyprum
ibi anno 1335. diem obiit, ut Butkenius aliique.
Itineris eius meminit in hocæporico suo Hildol-
fus; quod hocæporicon manu exaratum, & Bal-
duino de Steinwordiâ, Episcopo Paderbornensi
dicatum, vidi antehac in Bibliothecâ Patrum
Dominicanorum Luciliburgensium. Fuit is Hil-
dolfus *Rektor Parochialis in Suthen*, & anno 1336.
in Palæstinam Profectus, inde redijt anno 1341.
Ita autem scribit. *Item meis temporibus in Cypro mul-
ti nobiles, Barones & Milites de partibus Alemannia
discesserunt, scilicet Comes de Vianden, & Comes de
Schwertzenburg, & Dominus de Sle, & Dominus de Lich-
zensteine, & alij quam plures.*

Godefrido, ex Uxore Mariâ, filij fuere nulli,
sed filia.

G O D E.

G O D E F R I D I L I B E R I .

MARIA & ALEIDA. Videtur hæ defuncto patre aliquanto tempore fuisse sub tutelâ. Exstant quippe tabulæ Godefridi de Vianden *Mamburni Comitatus Viennensis*, quibus fideiubet Lombardis Usurarijs Viennæ degentibus, pro Ægidio Rodemacherio, Domino de Casâ-Petræ equite. Editæ tabulæ anno 1347. quibus appensa cera insignita Parmâ Viennensi. Fuerit fortasse hic Godefridus Mariæ & Aleidæ hæredum, frater Nothus. Ut ut est, enupserunt deinde, duæ illæ Godefridi filix, Maria in gentem Spanheimiam, iuncta Simoni, Aleida in Nassoviam, data Othoni, cuius hodie posterî, Principes Auriaci, Viennenses Comites sunt.

Et hætenûs stirpem Comitum Viennensium, quàm longissimè potui, ab antiquâ origine repetivi. Cetera deinde, ut notiora, multi executi sunt, sed omnium accuratissimè, doctissimèque Butkenius.



Q 2

SE.

S E R I E S
P R I O R I S S A R U M
M A R I Æ V A L L I S.



Uæ à prima cœnobij **MARIAE** Vallis origine cœtum gubernaverint, aut maioribus nostris curæ non fuit tradere posterorum memoriæ, aut memoriæ eripuere longa tempora. Ab Yolandâ deinceps maior fuit eius rei cura. Nobilis Vir Antonius Blanchard, rerum nostratum cognoscendarum perquam studiosus, mihi Seriem Priorissarum **MARIAE** Vallis, seculo hoc nascente digestam, exhibuit, annis, quibus singulæ obierunt, & tempore gubernationis earum adnotatis. Nomina Priorissarum, servato ordine, repræsento, duabus additis, Catharinâ, cuius exstant tabulæ anni 1285. & Aleydâ, cuius memoria ut viventis in tabulis anni 1303. Anni porrò in serie appositi, vereor ut ubique veritati respondeant. Certè in Yolandâ & Poncettâ Meisenburgicâ à vero aberrant. Quocircà ablatis ad eorum nomina vitiosis illis annis, veros substitui, ceteris suæ fidei relictis.

Yolandis Comitissa de
Vianden.

Obijt	Præfuit
anno	annis
1283.	25.
	Cathar.

Catharina	Vivebat	1285.
Poncetta de Meisenburg.	
Aleydis	vivebat	1303.
Margarita Comitissa de Lutze- burg,		1336.
Ida de Mersch.		1341.	5.
Felicitas de Asperomonte.		1361.	20.
Ioannetta de Limpach.		1366.	6.
Sara de Hollenfeltz.		1382.	15.
Elisabetha de Heldingen.		1384.	2.
Adelheidis de Sassenheim.		1388.	4.
Hebela de Elter.		1391.	3.
Margareta de Sassenheim.		1398.	7.
Mechtildis de Rouffy.		1411.	13.
Catharina de Rupe.		1417.	6.
Margareta de Steinville.		1420.	3.
Adelheidis de Elter.		1458.	37.
Maria von der Feltz.		1466.	8.
Iohannetta de Milburg.		1470.	4.
Anna de Rollingen.		1503.	33.
Guda de Barbanson.		1531.	28.
Iuliana de Barbanson.		1570.	39.
Catharina de Roltzhausen.		1593.	23.
Apollonia de Enschringen.		1596.	3.
Catharina de Lontzen, dicta Roben.		1598.	2.
Francisca de Schawenburg.		1611.	13.
Margareta de Rollingen.		1619.	7.

Hactenus Blanchardiana series. Et quæ huc
usque rem rexere Priorissæ à Senatu Lucilibur-

gensi probabantur, eratque eis magistratus perpetuus. At imposterum ab anno 1619. ex instituto Ordinis D. Dominici ad triennium eligi coeptæ sunt, quarum hic ordo.

Electa. Gubernavit.

Juliana Elisabetha de Deuth.	1609.	4.
Barbara de Houffe.	1623.	6.
Salome de Schawenburg.	1629.	3.
Nicolaa de d'Allamont.	1632.	3.
Ester Faust à Stromburg.	1635.	6. menses.
Nicolaa de d'Allamont, iterùm.	1636.	1. & semis.

Hic annus Provinciæ Luciliburgensi suprâ omnem memoriam præteriti temporis calamitosus, eam propemodum ad solitudinem redegit, belli iniurijs & pestilentia incredibili editâ rerum omnium strage. In communi exitio **MARIAE** Vallis mirè afflicta est, familiâ redactâ ad sex capita, Nicolaa d'Allamontia Priorissa morte sublata. Inter sex illas Virgines duæ erant ob ætatem nondum suffragio accipiendo habiles. Egère itaque, quæ supererant Virgines, apud Reverendissimum Patrem Nicolaum Rodulfum, Ordinis D. Dominici Generalem, ut ex alio cœnobio tresmitterentur, quæ & numerum auferent, & pristino flore reducendo iuvarent. Post multas maximasque preces, agente Admodum Reverendo Patre Ioanne Frid Provinciali, Germaniæ, Pontificiâ auctoritate, ex cœnobio **D. Catharinæ Augustâ Vindellicorum**, tres & genere

genere, & prudentiâ, & virtute nobilissimæ Virgines missæ sunt, Maria Magdalena Comitissa Kurtzia; Iuliana Velfera, Patricia Augustana; & Maria Maximiliana, Comitissa Fuggera. Magdalenæ demandatum munus Priorissæ, Iulianæ Suppriorissæ, Maximilianæ data cura tirocinij. Hæ Augustâ profectæ, MARIAE Vallem advenere anno 1642. VIII. Idus Maias, eodemque die, adstantibus Admodum Reverendis Patribus Arnolfo Gilio & Lucâ Newheusero, illo Trevirensi, hoc Luciliburgensi Priore, promulgatâ publicè earum confirmatione, suum quæque Magistratum feliciter inière, remque restituere orsæ sunt.

Elapso triennio, iterùm tulit Suffragia Magdalena Kurtzia, & anno 1646. XI. Kalendas Octobres decessit. Sublecta ei Catharina de Hautoy, confirmata est anno sequenti 1647. VIII. Idus Apriles. Exinde Magistratum continuavit ad annum usque 1661. quo anno consentientibus omnium votis electa est Maria Christina de d'Allamont. Sed rara Virginis modestia magistratu sibi delato liberari petijt, nec petere destitit, donec tandem multo molimine impetrato universi cœtus consensu, à Superioribus liberata est.

Itum igitur denuo in suffragia anno 1663. & XVI. Kalendas Apriles electa est Maria Maximiliana Fuggera, cui munus in hodiernum usque diem prorogatum est, eo successu, eoque disciplinæ & rerum omnium incremento, ut cum
Floren-

Florentissimis quibusque Virginum Ordinis D. Dominici cœnobijs MARIAE Vallis virtutum famâ eluceat. Cœtum autem modo constituunt hæ Virgines.

Maria Christina de d'Allamont, Suppriorissa, Anna Ioanna Fock ab Hubingen, Regina Elisabetha à Daun, Maria Magdalena à Weingart, Regina Theresia à Roben, Maria Barbara de Villechole, Maria Dominica ab Elter, Maria Barbara Hyacintha de Hautoy, Maria Ludovica de Laitre, Maria Anna de Roben, Maria Eleonara de Lige, & Maria Iosepha à Daun, novitia.

Hæ omnes spretis mundi delicijs, & stemmatarum pompa, sub sua Maximiliana, probitate, integritate, pietate & modestiâ, ceu lucentes quædam stellæ, modo micant in terris, ut olim omnes cum sua Yolanda, tanquam Soles, fulgeant in perpetuas æternitates. Interim earum conscientiæ moderator paterna planè cura eis adest Admodum Reverendus Pater Hyacinthus Reuland SS. Theologiæ Professor, & in Ordine Præsentalis, vir prudentiâ, pietate, & modestiâ singulari præditus.

F I N I S.